

[Finansministeren.]

indtil videre bør blive stående ved adgangen til at lempe skatterne bevillingsmæssigt, når der er grundlag derfor.

Jeg kan for mit vedkommende tiltræde den konklusion, udvalget nåede til. Det forekommer mig således helt rigtigt, at det er vanskeligt, ja, vel noget nær umuligt, at erstatte de gældende dispensationsregler med regler, der giver skatteyderne en ret til en større eller en mindre skattenedsættelse, når visse i loven objektivt fastsatte betingelser er opfyldt. Der indgår så mange individuelle og forskelligartede hensyn i disse sager, at de må kunne afgøres ud fra et skøn af den art, som kun kan anvendes, når reglerne er udformet som dispensationsregler. Jeg må også erklære mig principielt enig med udvalget i, at man bør holde forholdet under observation og se på det fra tid til anden, når udviklingen gør det naturligt. Det må her være nærliggende, at man ikke blot ser på udviklingen i beskæftigelsessituationen, men også på udviklingen i arbejdsløshedsunderstøttelsen.

Efter hvad der foreligger oplyst om skattemyndighedernes praksis, må jeg derfor skønne, at de problemer, forslagsstillerne har rejst, fortsat kan og bør løses inden for rammerne af de lovræglers, jeg har redegjort for. Sagerne indbringes da også kun sjældent for finansministeriet, hvad der er adgang til for statskattens vedkommende.

Ordføreren for forslagsstillerne (*Kjær Rasmussen*): Ja, jeg er jo ikke i stand til at bringe den højtærede finansminister de store og mange taksigelser. Jeg forstod på finansministerens redegørelse eller hans tale her, at det skulle fortsætte, som det går i øjeblikket.

Men hovedsigtet med forslaget til folketingsbeslutning er jo, at arbejdsløse og langvarigt syge aflastes for en del af deres skattetilsvær, nemlig den del, der falder i arbejdsløsheds- eller i sygeperioden. Jeg tror, man skal bemærke, at der ikke under alle forhold er tale om totalt skattebortfald. Det, vi har ønsket gennemført, er en smule rimelighed over for medborgere, som er i en nødsituation. Derfor foreslår vi da, at 14 dages ledighed eller arbejdsudygtighed må være berettigelse nok for henstand med skattebetalingen, og derfor foreslår vi, at

skattenedsættelse skal træde i kraft, hvis perioden er på 2 måneder eller derover.

Af samme grund mener vi, det er rimeligt, at der hos en ægtefælle med beskæftigelse ikke bliver trukket så meget, at vedkommende familie ikke kan holde et passende leveniveau. Der er altså her tale om ned sættelser og henstand, men som forslaget er udformet, giver det jo mulighed for totalt skattebortfald i den pågældende periode.

Vi havde vel nok grund til at vente, at regeringen ville være imødekommende over for vort forslag. Den har før været imødekommende over for andre grupper her i samfundet, grupper, som har været i nød — jeg tænker naturligvis her først og fremmest på udskydelsen af momsindbetalingsfristen for landbruget; det var jo den aktion, som blev foretaget i marts måned i år. Herefter havde vi grund til at formode, at regeringen ville være imødekommende også over for arbejdsløse og langvarigt syge.

I den skriftlige fremsættelse har jeg allerede været inde på nogle af de problemer, som opstår i forbindelse med langvarig ledigheds- eller sygeperiode. Jeg skal ikke gentage det her, men blot påpege, at et eller andet må der gøres ved disse problemer. Vi har jo haft tilfælde, hvor udpantning for skat er sket i arbejdsløshedsunderstøttelse og i sygeløn. Det drejer sig næppe om mange tilfælde her i København — efter hvad jeg har fået oplyst en ca. 30 tilfælde inden for arbejdsmændenes område; men muligheden for myndighederne er til stede, og det er jo det, der er det afgørende for os i hvert tilfælde, fordi netop disse ting sker rundt omkring i landet.

Der er jo også hele spørgsmålet om kvinden og hendes stilling her. Så vidt vi kan se, må det være rimeligt, at hun kun kan trækkes for den del af skatten, der vedrører hendes del af husstandsindtægten.

Det var med tilfredshed, jeg forleden dag hørte den højtærede justitsminister udtale, at selvfølgelig kan der gives henstand med udpantning for skat, for så vidt angår de arbejdsløse. Men jeg forstår, at vi ikke kan komme langt med dette forslag til folketingsbeslutning, og jeg kan ikke helt frigøre mig for at synes, at denne holdning er udtryk for en vis form for klassepolitik. Så vidt jeg kan se, er der her i allerhøjeste grad tale om den velbjærgedes tale. Men når vi nu